

Sygn. akt IX Ka 742/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Chałoński

Sędziowie: SO Aleksandra Babilon- Domagała

SO Krzysztof Sajtyna (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 roku

sprawy D. K. (1) i M. M.

oskarżonych o przestępstwo z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 21 grudnia 2012 roku sygn. akt XII K 760/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za II instancję od oskarżonych: D. K. (1) kwotę 310 (trzysta dziesięć) złotych i M. M. kwotę 410 (czteryście dziesięć) złotych.

Sygn. akt IX Ka 742/13

UZASADNIENIE

1. D. K. (1) oskarżony został o to, że w okresie od dnia bliżej nieustalonego w lutym 2011 roku do dnia 5 maja 2011 roku w D. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. i innym ustalonym sprawcą, co do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania wbrew przepisom ustawy uprawiali konopie, inne niż konopie włókniste w ilości nie mniejszej niż 45 sztuk, która to uprawa mogła dostarczyć znaczną ilość ziela konopi innych niż włókniste w ilości od (...) do 10290 porcji handlowych tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 1 powoływanej ustawy

2. M. M. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od dnia bliżej nieustalonego w lutym 2011 roku do dnia 5 maja 2011 roku w D. w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) i innym ustalonym sprawcą, co do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania wbrew przepisom ustawy uprawiali konopie, inne niż konopie włókniste w ilości nie mniejszej niż 45 sztuk, która to uprawa mogła dostarczyć znaczną ilość ziela konopi innych niż włókniste w ilości od (...) do 10290

porcji handlowych tj. o przestępstwo z art. 63 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 1 powoływanej ustawy;

II. w okresie od dnia bliżej nieustalonego w 2009 roku do nieustalonego dnia w styczniu 2011 roku w S. i innych nieustalonych miejscach działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy nie mniej niż pięciokrotnie posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilościach czterokrotnie w porcjach nie mniejszych niż 10 gramowe i jednokrotnie 20 gramową wymienionych substancji tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od dnia bliżej nieustalonego w lutym 2011 roku do dnia 5 maja 2011 w K., U. i innych nieustalonych miejscach wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej 280 gram, z czego 265,53 grama zabezpieczono w dniu 5 maja 2011 roku tj. o przestępstwo z art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust. 1 powoływanej ustawy;

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012r. sygn. akt XII K 760/11 orzekł co następuje:

I. uznał D. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) i za to na mocy art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) wymierzył D. K. (2) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) orzekł wobec D. K. (2) nawiązkę w wysokości 9000 zł (dziewięciu tysięcy złotych) na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. na cel zwalczania i zapobiegania narkomanii;

III. uznał M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) i za to na mocy art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) wymierzył M. M. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) orzekł wobec M. M. nawiązkę w wysokości 9000 zł (dziewięciu tysięcy złotych) na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. na cel zwalczania i zapobiegania narkomanii;

V. uznał M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) wymierzył M. M. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) orzekł wobec M. M. nawiązkę w wysokości 400 zł (czterysta złotych) na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. na cel zwalczania i zapobiegania narkomanii;

VII. w ramach zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia czynu uznał M. M. za winnego tego, że w okresie od dnia bliżej nieustalonego w lutym 2011 roku do dnia 5 maja 2011 roku w K., U. i innych nieustalonych miejscach wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci ziela konopii innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 280 gram, z czego 265,53 grama zabezpieczono w dniu 5 maja 2011 roku, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) i za to na mocy art.

62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) wymierzył M. M. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VIII. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005r. Nr 179, poz. 1485) orzekł wobec M. M. nawiązkę w wysokości 3000 zł (trzech tysięcy złotych) na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. na cel zwalczania i zapobiegania narkomanii;

IX. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. orzeczone wobec M. M. w punktach III, V i VII wyroku kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną orzekł wobec M. M. karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. na mocy art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej wobec D. K. (2) w punkcie I wyroku kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności zaliczył D. K. (2) okres 166 (stu sześćdziesięciu sześciu) dni pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 maja 2011 roku do dnia 17 października 2011 roku;

XI. na mocy art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej wobec M. M. w punkcie IX wyroku kary łącznej 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności zaliczył M. M. okres 166 (stu sześćdziesięciu sześciu) dni pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 maja 2011 roku do dnia 17 października 2011 roku;

XII. na mocy art. 627 k.p.k. zasądził od D. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Kielcach) kwotę 1173,50 zł (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) tytułem części kosztów sądowych, oraz na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwolnił D. K. (1) od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w pozostałej części;

XIII. na mocy art. 627 k.p.k. zasądził od M. M. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Kielcach) kwotę 1273,50 zł (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) tytułem części kosztów sądowych, oraz na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwolnił M. M. od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w pozostałej części.

Wyrok powyższy zaskarżył prokurator oraz obrońca oskarżonych.

Prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego M. M.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt i kpk zarzucił

I. obrazę przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez wadliwe niezastosowanie tego przepisu w wyniku dokonania błędnej subsumcji prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie ilości środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w zakresie zarzutu M. M. z III punktu aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa analiza tej okoliczności prowadzi do wniosku, że zachowanie wymienionego oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust. 1 cytowanej ustawy

II. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez niezastosowanie tego przepisu nakładającego na Sąd w przypadku skazania za przestępstwo opisane w punkcie III M. M. aktu oskarżenia obowiązku przepadku środka odurzającego, którego to rozstrzygnięcia zaskarżony wyrok nie zawiera

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk prokurator wniósł o zmianę punktu VII zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie opisu czynu i kwalifikacji prawnej jak w punkcie III aktu oskarżenia oraz zmianę wyroku poprzez uzupełnienie rozstrzygnięcia o orzeczenie na podstawie art. 70 ust. 2 przepadku środków odurzających o masie 265,53 grama zabezpieczonych od M. M..

Obrońca oskarżonych na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości - na korzyść oskarżonych zarzucając:

a) obrazę prawa materialnego tj. art 63 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, iż potencjalna ilość porcji - (...), którą można pozyskać z uprawy 45 roślin konopi innych niż włókniste może zostać uznana za znaczną w rozumieniu tego przepisu

b) obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a to:

- naruszenie art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk poprzez uwzględnienie okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonych z pominięciem tych dla nich korzystnych,
- rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonych
- naruszenie art. 7 kpk przez dowolną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności uznanie, iż oskarżeni uprawiali konopie inne niż włókniste w znacznej ilości
- art. 424 § 1 i 2 kpk przez niewskazanie w uzasadnieniu przyczyn dla których Sąd uznał posiadanie 280 gram konopi za ilość, której nie można zakwalifikować jako znaczną powołując się przy tym na utrwalone orzecznictwo Sądu Apelacyjnego, z jednoczesnym sprzecznym uznaniem ilości, która potencjalnie mogła zostać uzyskana z uprawy konopi, za ilość znaczną, brak wyczerpującej analizy i w konsekwencji nieuwzględnienie łagodzących okoliczności podmiotowych wpływających na wymiar kary

i w konsekwencji powyższych uchybień

rażącą surowość kar jednostkowych i w konsekwencji kary łącznej orzeczonej odnośnie M. M. przez wymierzenie D. K. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, M. M. kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności podczas gdy prawidłowa kwalifikacja czynów z art. 63 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, postawa oskarżonych przyznających się do czynów od początku postępowania, dotychczasowy tryb życia, właściwości i warunki osobiste, nienaganne opinie środowiska nakazywały orzeczenie wobec oskarżonych kar w takim wymiarze, który pozwoliłby oskarżonych poddać próbie przez warunkowe zawieszenie ich wykonania a także wymierzyć pochodne skazania w postaci nawiązek i kosztów w znacznie niższym rozmiarze.

Na podstawie art. 437 kpk i art. 454 § 1 kpk obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zakwalifikowanie czynów z pkt. I oraz III wyroku jako czynów opisanych art. 63 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie wobec D. K. (1) łagodniejszej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania natomiast wobec M. M. kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońcy oskarżonych oraz prokuratora jawią się jako oczywiście bezzasadne. Oznacza to, że brak jest podstaw do uznania podniesionych w nich zarzutów oraz uwzględnienia sformułowanych wniosków.

Z uwagi na fakt złożenia wniosku o uzasadnienie tylko przez obrońcę oskarżonych zakres uzasadnienia ograniczono do ustosunkowania się do apelacji obrońcy oskarżonych.

Dokonana przez Sąd Okręgowy kontrolna analiza przedmiotowej sprawy potwierdziła trafność orzeczenia Sądu Rejonowego. Wydając rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy opierał się na kompletnym, niewymagającym uzupełnienia, materiale dowodowym, który poddany został kompleksowej ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokonana przez Sąd Rejonowy analiza w żaden sposób nie może być uznana za jednostronną czy też nielogiczną. Nie budzi także jakichkolwiek zastrzeżeń ocena prawo – karna działania oskarżonych. Ustalenia faktyczne odzwierciedlone zostały, w sposób jak najbardziej prawidłowy w kwalifikacji czynów przypisanych oskarżonym.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy dokonał analizy poszczególnych dowodów i wskazał obiektywne i logiczne przyczyny z jakich poszczególne dowody obdarzył wiarygodnością a innym przymiotu tego odmówił.

W sposób prawidłowy dokonując ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy posiłkował się fachowymi i nie kwestionowanymi opiniami biegłych.

Bezspornie w sposób prawidłowy Sąd Rejonowy dokonał analizy materiału dowodowego w zakresie ustalenia do kogo należała plantacja marihuany ujawniona w barze należącym do D. K. (1), a która to okoliczność była główną okolicznością sporną w przedmiotowej sprawie. W sposób obiektywny i logiczny w oparciu o konfrontację wyjaśnień oskarżonych oraz analizę połączeń telefonicznych ujawnioną w wyniku oględzin telefonów należących do oskarżonych wykazał, iż wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1) w części w jakiej twierdził, iż ujawniona uprawa konopi należała tylko do niego nie zasługiwały na wiarygodność i stanowiły jedynie linię obrony mającą na celu przejęcie winy tylko na siebie i ochronę współoskarżonych. Na tym tle prawidłowa była także ocena wyjaśnień oskarżonego M. M. w jakich kwestionował on swoje wyjaśnienia składane w postępowaniu przygotowawczym wskazując na nieprawidłowości dotyczące protokołowania. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, to w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, jak również w oparciu o logiczne rozumowanie, za próbę uniknięcia odpowiedzialności i wycofania się z wyjaśnień, które składane były, co należy podkreślić, w sposób najbardziej spontaniczny, a co za tym idzie najbardziej szczerzy. Brak jest, jak zasadnie stwierdził Sąd Rejonowy jakichkolwiek podstaw do kwestionowania sposobu protokołowania wyjaśnień oskarżonego M. M..

Formułowane przez skarżącego zarzuty stanowią jedynie ogólnikową, gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego i w żadnym razie nie dają podstaw do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Apelacja obrońcy oskarżonych opiera się na jednostronnym, nie mającym podstaw twierdzeniu, iż Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy przypisał oskarżonym uprawę konopi mogącą dostarczyć znaczną ilość ziela konopi innych niż włókniste. W głównej mierze zarzuty apelacji skupione są wyłącznie wokół kwestii znacznej ilości narkotyków.

W żaden sposób nie można jednak uznać, iż w zakresie tym Sąd Rejonowy dopuścił się jakiegokolwiek błędu.

Błędne jest stanowisko obrońcy oskarżonych, iż Sąd Rejonowy z uwagi na gwarancyjne zasady procesowe, winien w swych rozważaniach przyjąć, że ilość ujawnionych u oskarżonych konopi pozwalała na uzyskanie 3087 porcji albowiem wersja taka jest najbardziej korzystna dla oskarżonych.

Zaznaczyć należy, iż gwarancyjna zasad prawa procesowego do jakiej odnosi się skarżący dotyczy nie dających się usunąć wątpliwości, które rozstrzygać należy na korzyść oskarżonego.

Na gruncie przedmiotowej sprawy biegli w sposób jednoznaczny ustalili, że z zabezpieczonej u oskarżonych ilości roślin można otrzymać łącznie 3087 g suszu ziela konopi, z którego z kolei otrzymać można od (...) do 10290 porcji handlowych. Ustalenie to jest jednoznaczne i nie ma na tym gruncie potrzeby rozstrzygania jakiegokolwiek wątpliwości na korzyść oskarżonych. Opinia sporządzona została przez wykwalifikowanych biegłych, co do których fachowości nie ma jakichkolwiek wątpliwości. Zaznaczyć jedynie należy, iż różnica w ilości porcji jest różnicą jak wynika nie z baraku możliwości ich jednoznacznego ustalenia a z różnego traktowania jednej porcji w handlu środkami odurzającymi.

Niemniej jednak w żaden sposób Sąd Rejonowy dla ustalenia znacznej ilości ziela konopi jaka mogła zostać uzyskana z zabezpieczonych roślin nie wskazał, iż odniósł się tylko i wyłącznie do faktu, iż można było otrzymać z niej 10290 porcji handlowych. Wyraźnie, bowiem Sąd Rejonowy wskazał, iż możliwość uzyskania od (...) do 10290 porcji handlowych świadczy o tym, iż uprawa mogła dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste. Tym samym błędem jest twierdzenie skarżącego, iż przyjęcie przez Sąd I instancji, iż z zabezpieczonych roślin można było uzyskać 3087 porcji skutkowałoby brakiem stwierdzenia, że uprawa mogła dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste.

Co prawda Sąd Rejonowy przywołał w uzasadnieniu wyroku orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z którego wynika, iż znaczną ilością narkotyku jest nie mniej niż 2 kg substancji aktywnej, bo z masy tej można wykonać

co najmniej kilkadziesiąt (20) tysięcy porcji. Orzeczenie to było dla Sądu Rejonowego punktem odniesienia, który przyjęty został w sposób prawidłowy. Niemniej jednak wskazać należy, iż prezentowane w tym zakresie aktualne orzecznictwo uznaje, iż znaczna ilość narkotyku to taka, która wystarcza na odurzenie kilku tysięcy osób (por. wyrok SA w Krakowie z 26 czerwca 2012r. sygn. akt II AKa 92/12). Na gruncie przedmiotowej sprawy mamy do czynienia z sytuacją, iż stwierdzoną przez biegłych ilością porcji handlowych mogłoby wystarczyć do jednorazowego odurzenia od kilku tysięcy do ponad dziesiątki tysięcy osób.

Nie można także zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, iż Sąd Rejonowy nie wyjaśnił przyczyn z jakich uznał posiadanie 280 gram konopi za ilość, której nie można zakwalifikować jako znaczną. W uzasadnieniu orzeczenia znajduje się bowiem precyzyjne wskazanie w oparciu o opinię biegłych, iż z zabezpieczonej ilości 265,53g marihuany posiadanych przez oskarżonego M. M. możliwe było uzyskanie od 255 do 885 porcji handlowych a więc ilości, która pozwalałaby na jednorazowe odurzenie do 855 osób i to właśnie nie pozwala na stwierdzenie znacznej ilości narkotyków. Podkreślić jedynie należy, iż pogląd ten jest zgodny z orzecznictwem i został w pełni zaakceptowany przez Sąd Okręgowy.

Bezsprzecznie w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w żaden sposób nie dopuścił się obrazy prawa materialnego ani też prawa procesowego.

Bezpodstawny jest także zarzut rażącej surowości kar orzeczonych w stosunku do oskarżonych M. M. oraz D. K. (1).

Podniesione przez obrońcę oskarżonych okoliczności w żaden sposób nie uzasadniają i nie mogą prowadzić do uwzględnienia wniosku o złagodzenie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności oraz warunkowe zawieszenie ich wykonania.

Wskazać należy, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Z niewspółmiernością możemy mieć zatem do czynienia gdy orzeczone za przypisany czyn kary i środki karne nie odzwierciedlają stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizują celów kary. W przypadku zarzutu niewspółmierności kary nie chodzi o każdą różnicę co do jej wymiaru ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż kara dotychczas wymierzona byłaby niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (wyrok SN z 2 lutego 1995r., II KRN 198/94).

Sąd Rejonowy w sposób adekwatny przy wymiarze kary uwzględnił, zasadnie ustalony, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonych oraz znaczny stopień ich winy. Nie można uznać, iż w zakresie tak dokonanej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów w nieprawidłowy sposób uwzględnione zostały przesłanki rzutujące na tą ocenę. Sąd Rejonowy w sposób wyraźny wskazał bowiem, iż oskarżeni działali z pełną świadomością, miał też na uwadze wielkość uprawy konopi oraz to ile mogła ona dostarczyć środka odurzającego, a także ilość posiadanego środka odurzającego.

Przy wymiarze kary pod uwagę zostały wzięte, przez Sąd Rejonowy wszystkie okoliczności tak obciążające jak i przemawiające na korzyść oskarżonych. Żadna z tych okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego, nie została przeceniona ani też niedoceniona.

Orzeczona wobec oskarżonego D. K. (2) kara 2 lat pozbawienia wolności oraz wobec oskarżonego M. M. kary jednostkowe pozbawiania wolności w wymiar 2 lat, 4 miesięcy oraz 1 roku są w pełni adekwatne do ustalonego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych im czynów oraz stopnia ich winy. Zapewnią, iż zrealizowane w stosunku do oskarżonych zostaną cele kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej. Nie należy bowiem zapominać, iż kara za popełnione przestępstwo ma być represją a nie tylko odpłatą.

W tym miejscu wskazać należy także na prawidłowy wymiar wobec oskarżonego M. M. kary łącznej w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawiania wolności, która w oparciu o zasadę asperacji odzwierciedla związek podmiotowo – przedmiotowy oraz czasowy czynów przypisanych oskarżonemu.

Zgodzić się należy także z zasadnością i wysokością orzeczonych wobec oskarżonych nawiązek na rzecz Stowarzyszenia (...) w C. na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii. Wzmacniają one stopień oddziaływania orzeczonej kary, przede wszystkim w zakresie funkcji wychowawczej i represyjnej, a ich wymiar jest zgodny z dyrektywami wymiaru kar i środków karnych. Zaakcentowanie w ten sposób funkcji wychowawczej i represyjnej pozwoli oskarżonym na pełniejsze uświadomienie sobie naganności ich działania.

Wskazywane przez obrońcę oskarżonych argumenty dotyczące sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonych, ich ustabilizowanego trybu życia nie mogą stanowić na tyle istotnych okoliczności aby uzasadniały złagodzenie kary pozbawiania wolności a nawet zawieszenie jej wykonania.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił brak przesłanek przemawiających za warunkowym zawieszeniem wykonania kar orzeczonych w stosunku do oskarżonych D. K. (1) oraz M. M.. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w stosunku do M. M. przeciwstawia się temu sam wymiar orzeczonej kary łącznej.

Środek probacyjny w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności może zostać zastosowany tylko wtedy, gdy jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Kara z warunkowym zawieszeniem musi zatem realizować wszystkie cele zawarte w art. 53 kk.

Orzeczenie wobec oskarżonych kar z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia nie zapewniłoby osiągnięcia przez nie celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dolegliwość kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie byłaby współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy oskarżonego przez co orzeczony wymiar kary byłby niezgodny z dyrektywami dotyczącymi jej wymiaru zawartymi w rozdziale VI kodeksu karnego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i 636 § 1 kpk.

SSO A. Babilon – Domagała SSO M. Chałoński SSO K. Sajtyna